

РЕШЕНИЕ

№ 38852

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разглежда дело номер **7562**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-
процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 405, ал. 1 от Кодекс на труда (КТ).

Делото е образувано по жалба от „СИ 2003“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на
управление [населено място], [улица], представлявано от управителя И. В., срещу задължителни
предписания по чл. 404, ал. 1, т.12 от КТ, обективирани в Протокол за извършена проверка №
ПР2516162 от 30.05.2025 г., издаден от инспектори в Дирекция "Инспекция по труда" - [населено
място].

В жалбата се сочи, че дадените предписания са незаконосъобразни и неправилни, като се излагат
мотиви в тази насока. Сочи се, че предписанието е издадено при съществени нарушения на
административнопроизводствените правила. Твърди, че е налице прекомерност на предписанието
и че същото е в противоречие на чл.224, ал.1 от КТ. Релевират се доводи, че вземането, предмет
на предписанието, е погасено по давност. Моли да се отмени изцяло протокола. Претендира
присъждане на разноски по делото за държавна такса в размер на 50 лв.

В съдебно заседание жалбоподателят „СИ 2003“ ЕООД, чрез управител И. В., редовно призован,
не се явява и не се представлява.

Ответникът, Дирекция "Инспекция по труда" - [населено място], редовно призован, представлява
се от юрк. К.. Моли да бъде оставена без уважение жалбата срещу протокола. Счита, че
голословно се твърди нарушение на административнопроизводствените правила, без да се посочи
точно в какво се състои това нарушение. Твърди, че не е налице нарушение на материалния закон.
Счита, че е спазен редът за отлагане на отпуск, тъй като в случая отпускът е отложен заради
ползване на друг вид отпуск. Позовава се на разпоредбата на чл. 38 от НРВПО, според която не е

необходимо да има писмена молба от работника, а отлагането на отпуската е по силата на закона, заради ползване на друг вид отпуск. Твърди, че от събраните доказателства се установява, че давността не е изтекла и че обезщетението е дължимо. Сочил, че финансовото състояние на дружеството няма никакво отношение по изпълнението на принудителната мярка. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София - град, след като обсъдил релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложените по делото писмени доказателства е видно, че с трудов договор от 12.11.2019 г. е възникнало трудово правоотношение между „СИ 2003“ ЕООД и С. И. П., което е прекратено на основание чл.326, ал.1 от КТ на 20.02.2025 г. На 08.04.2025 г. С. И. П. е подала сигнал в Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], в който твърди, че след прекратяване на трудовото й правоотношение не са изплатени дължимите обезщетения за неизползван платен годишен отпуск. Образувана е преписка и е извършена проверка при работодателя от контролни органи при Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], които са установили, че С. И. П. има право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 102 дни, правото за който отпуск не е погасен по давност. Според проверяващите, правото за ползване на платен годишен отпуск за периода 11.01.2020 г. до 29.12.2024 г. не е погасено, съгласно чл. 176а, ал. 2 КТ (платеният отпуск на лицето е отложен при условията на чл. 176, ал. 1, т. 2 КТ). Установено е от представената ведомост за начислени и изплатени трудови възнаграждения за месец февруари 2025 г., че работодателят в срок до 31.03.2025 г. не е изплатил на служителката обезщетение за 102 дни неизползван платен годишен отпуск, с което е нарушена разпоредбата на чл.224, ал.1 от КТ във връзка с чл.228, ал.3 от КТ. Прието е, че С. И. П. в периода 11.01.2020 г. до 29.12.2024 г. е ползвала последователно отпуски за бременност и раждане и отглеждане на две деца по чл.163, ал.1 и чл.164, ал.1 от КТ, поради което е налице хипотезата на чл.38а от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, когато платеният годишен отпуск е отложен по реда на чл.176, ал.1, т.2 от КТ, давностният срок за ползване на отложения отпуск започва да тече от края на календарната година, през която работникът или служителът се е завърнал на работа.

Видно от сключен трудов договор от 24.06.2024 г. е възникнало трудово правоотношение между „СИ 2003“ ЕООД и А. И. Т., което е прекратено на основание чл.326, ал.1 от КТ на 25.02.2025 г. При извършената проверка от контролните органи на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] е установено, че А. И. Т. е ползвала 2 работни дни, като при прекратяване на трудовото й правоотношение, същата е имала право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 11 работни дни. Според представената ведомост са начислени и изплатени трудови възнаграждения за месец февруари 2025 г., но в срок до 31.03.2025 г. работодателят не е изплатил на служителката обезщетение за 11 дни неизползван платен годишен отпуск, с което е нарушена разпоредбата на чл.224, ал.1 от КТ във връзка с чл.228, ал.3 от КТ.

Във връзка с герепопосоченото, с обжалвания в настоящото производство протокол № ПР2516162 от 30.05.2025 г., на основание чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ на работодателя „СИ 2003“ ЕООД са дадени два броя предписания, както следва: 1. с оглед прекратяване на трудовото правоотношение с лицето С. И. П. да изплати обезщетение за неползван платен годишен отпуск в размер на 102 дни, правото за който не е погасено по давност, съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 1 от КТ. Даден е срок на изпълнение – 01.07.2025 г.; 2. с оглед прекратяване на трудовото правоотношение с лицето А. И. Т. да изплати обезщетение за неползван платен годишен отпуск в размер на 11 дни, съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 1 от КТ. Даден е срок на изпълнение – 01.07.2025 г.

Протоколът е обжалван по административен ред, като жалбата е отхвърлена с Решение №

25065166/ 26.06.2025 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореното предписание е издадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ, която разпорежда гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат изброените принудителни административни мерки, а именно да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Принудителните административни мерки могат да се обжалват по реда на АПК на основание чл. 405 КТ. Като принудителни административни мерки предписанията имат характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и издаването им следва да е съобразено с изискванията за законосъобразност на ИАА.

Жалбата е допустима като подадена в преклузивния срок, срещу административен акт, подлежащ на съдебно оспорване на основание чл. 405 от КТр и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по съществото е неоснователна по следните съображения:

Оспореният протокол е издаден от компетентен орган на основание 404, ал. 1, ал. 1 от КТ, при спазване на административнопроизводствените правила. Производството е образувано по постъпил в ИА "Главна инспекция по труда" сигнал за нарушаване на разпоредбите на трудовото законодателство. Извършена е проверка при работодателя от длъжностни лица от дирекция Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място]. С констатациите от проверката на 30.05.2025 г. е запознат работодателя, на който е предоставена възможност да обжалва акта и по административен ред.

Съдът намира, че оспореният акт отговаря на законоустановените изисквания за форма и мотивираност, съгласно чл. 59, ал. 2 АПК, като в него са посочени конкретните фактически и правни основания за издаването му и съдържа ясна разпоредителна част, съответстваща на изложените мотиви.

При издаване на протокола органите на дирекция "Инспекция по труда - Софийска област" правилно са съобrazили и относимата материалноправна уредба.

Съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност.

Съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ обезщетенията, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва.

Разпоредбата на чл. 176, ал. 1, т. 2 от КТ предвижда, че ползването на платения годишен отпуск може да се отложи за следващата календарна година от работника или служителя - когато ползва друг вид отпуск или по негово искане със съгласието на работодателя. Съгласно чл. 176а, ал. 2 от КТ когато платеният годишен отпуск е отложен при условията и по реда на чл. 176, ал. 1, правото на работника или служителя на ползването му се погасява по давност след изтичане на две

години от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му.

Размерът на платения годишен отпуск, на който има право работника или служителя се определя пропорционално на времето, което му се признава за трудов стаж. Времето, през което С. И. П. е ползвала отпуск, поради бременност и раждане и поради отглеждане на две деца по чл. 163, ал. 1 и чл. 164 от КТ се признава за трудов стаж. Т.е за времето, през което С. И. П. е ползвала посочените видове отпуск, същата има право на основен платен годишен отпуск.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските в случаите по чл. 176, ал. 1, т. 2 КТ работникът или служителят подава писмено искане до работодателя за отлагане на ползването на платения годишен отпуск за следващата календарна година. Когато работникът или служителят ползва друг вид законоустановен отпуск, писмено искане до работодателя за отлагане на ползването на платения годишен отпуск за следващата календарна година не е необходимо. Разпоредбата на чл. 38а от Наредбата за работното време, почивките и отпуските предвижда, че когато ползването на платения годишен отпуск е отложено по реда на чл. 176, ал. 1, т. 2 КТ поради ползване на друг вид законоустановен отпуск от работника или служителя, давностният срок за ползване на отложения отпуск започва да тече от края на календарната година, през която работникът или служителят се е завърнал на работа.

В настоящия случай от доказателствата по делото безспорно се установява, че трудовото правоотношение на С. И. П. е било прекратено със Заповед № 1/ 20.02.2025 г., считано от 20.02.2025 г. като от страна на работодателя „СИ 2003“ ЕООД не е изплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ. От края на 2024 г., когато е отпаднало основанието за отлагане ползването на платения годишен отпуск на С. И. П., е започнал да тече двугодишният давностен срок за ползване на отложения платен годишен отпуск, като този срок изтича на 31.12.2026 г. В случая трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 326, ал. 1 от КТ на 20.02.2025 г., като към тази дата правото за ползване на отпуска не е било погасено по давност и същото се трансформира в право на работника/служителя да получи обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ. Предвид изложеното съдът не споделя аргументите в жалбата, че правото на ползване на платен годишен отпуск на С. И. П. е погасено по давност за периода 11.01.2020 г. до 29.12.2024 г. по силата на чл. 176а от КТ, тъй като в случая С. И. П. не е разполагала с правната възможност да ползва платения си годишен отпуск за процесния период, поради факта, че е ползвала друг вид законоустановен отпуск, а не по своя преценка.

От доказателствата по делото безспорно се установява и че трудовото правоотношение на А. И. Топарска е било прекратено със Заповед № 2/ 26.02.2025 г., считано от 26.02.2025 г. като от страна на работодателя „СИ 2003“ ЕООД не е изплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ.

Не могат да бъдат споделени аргументите на жалбоподателя, че предписанието не съдържа яснота на мотивите, правната квалификация и конкретното изчисление на дължимата сума. Видно от съдържанието на процесния протокол са изложени точни, ясни и конкретни мотиви от проверяващите за всяка от двете служителки и е посочена правната квалификация и по двете предписания. Проверяващите нямат задължение да посочат размерите на конкретните обезщетения. Тяхното задължение е да установят дължимостта на обезщетението, периода на дължимостта, правното основание и изпълнил ли е работодателят законовото си задължение да заплати тези обезщетения в законовия срок, което видно от доказателствата по делото и от самия протокол е извършено от контролните органи.

По отношение на аргументите на жалбоподателя, че предписанието не отчита финансовото състояние на работодателя следва да се посочи, че КТ задължава работодателя да изплати всички дължими обезщетения на служителя при прекратяването на трудовото му правоотношение като не изхожда от финансовите възможности на работодателя. Нормата е императивна, като създава

задължение за изпълнение за работодателя с конкретен срок, без да изследва неговите възможности, желания и/или не/добросъвестност и без да дава възможност за отлагане изпълнението във времето или възможности за отпадане на това задължение.

По тези съображения, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора право на разноси на основание чл. 143, ал. 3 АПК има ответникът, в чиято полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал.3 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СИ 2003“ ЕООД, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя И. В., срещу задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т.12 от КТ, обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2516162 от 30.05.2025 г., издаден от инспектори в ДИТ - [населено място].

ОСЪЖДА „СИ 2003“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" - [населено място] сумата от 200 /двеста/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.